

[Justitsministeren.]

fritager mig for at give en Række Oplysninger, men de Indvendinger, der er fremsat, særlig af det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter), er dog af en saadan Karakter, at jeg maa bruge nogen Tid til Imødegaaelse af dem.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde meget rigtigt, at det hverken var i Strid med Praksis at ændre Retsplejeloventen eller i Strid med Offentlighedsprincippet at gennemføre visse Ændringer i Retsplejeloventen. Det er jo ogsaa sket før, men jeg skal ikke trætte det høje Ting med at anføre, i hvilken Udstrækning man allerede har brudt med Offentlighedsprincippet ved Ændringer, der senere er gennemført i Retsplejelovens §§ 29 og 31. F. Eks. Ændringerne i § 31 har jeg selv gennemført som Justitsminister fra 1924 til 1926 efter forudgaaende Forhandling med Pressen, og efter at Pressen havde tiltraadt disse Ændringer. Hvis man vil se efter, vil man finde, at de principielt, kan man godt sige, bryder med Offentlighedsprincippet. Men man har, for at Princippet ikke skulde gaa over Gevind i Praksis, taget de Ændringer, der her er Tale om.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at det fremgik ikke af Bemærkningerne, om Retsplejeudvalget har været enigt eller har delt sig i Flertal og Mindretal med Hensyn til dette Lovforslag. Nej, det gør det ikke, og dette har sin særlige Begrundelse, som jeg skal anføre. Det Lovudkast, som jeg sendte frem til Retsplejeudvalgets Erklæring, er ikke enslydende med det Lovforslag, der her er fremsat for Rigsdagen. Retsplejeudvalget har altsaa udtalt sig om et Forslag, der paa visse Punkter adskiller sig fra dette, og at optrykke Retsplejeudvalgets Udtalelse vilde derfor kun virke forvirrende, hvis man ikke samtidig meddelte, hvilke Forandringer der var foretaget i Forslaget. Det er jo ikke almindeligt, at man gør det fra Regeringens eller en Ministers Side, idet saadanne Forhandlinger foregaar til forskellige Sider, inden Sagen kommer for Rigsdagen. Imidlertid har jeg ikke det fjerneste imod — og det vil ogsaa let forstaaes af Retsplejeudvalgets Stilling — i Udvalget at fremlægge den samlede Skrivelse fra Retsplejeudvalget; jeg kan jo saa selv gøre opmærksom paa, paa hvilke Punkter denne Skrivelse er uforstaaelig, fordi der i Mellemtiden er sket Ændringer i Lovforslaget.

Det andet Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet stillede mig, om der var Tale om et Flertal og Mindretal,

kan jeg ikke besvare uden med følgende: Jeg har i Gaar bedt Departementschefen i Justitsministeriet spørge Retsplejeudvalgets Formand, Højesterets Præsident, om han kunde give Svar paa dette Spørgsmaal, og Højesterets Præsident erklærede, at Retsplejeudvalgets Skrivelser er saaledes at forstaa, at naar intet andet er udtalt, er Vedtagelserne enstemmige. Jeg har, som sagt, ikke forhandlet med Retsplejeudvalget om dets Stilling, og jeg føler mig i og for sig heller ikke berettiget til at sondere Stemningen, eller hvorledes en Forhandlings Resultat er naaet. Men uden at vide det gaar jeg ud fra, at man i dette Tilfælde — Retsplejeudvalget tæller jo Repræsentanter for alle Afskygninger af Retslivet — har diskuteret de af Politiet fremsatte Ønsker, og at man saa efter en Forhandling er naaet til Enighed i Retsplejeudvalget. Det betyder jo ikke, som man har sagt offentligt, at de Repræsentanter for Politiet, der sidder i Retsplejeudvalget, ikke paa visse Punkter eventuelt kunde ønske at gaa videre; end Retsplejeudvalget er gaaet. Det betyder det ingeniunde; vi ved jo alle, at hvis man ønsker at opnaa Enighed om et samlet Resultat, saa maa man give efter paa visse Punkter for at opnaa, hvad man ønsker paa andre. Men hvorledes det nærmere forholder sig, er jeg altsaa ikke i Stand til at oplyse; jeg kan kun svare, hvad Højesterets Præsident har svaret, at naar der ikke er angivet noget om Flertal eller Mindretal i de Erklæringer, der kommer fra Retsplejeudvalget, er der Enstemmighed. Noget andet er, hvis man vilde spørge mig om min personlige Mening om Sagen, saa vilde jeg svare, at jeg egentlig vilde foretrække, at Retsplejeudvalget ikke søgte at naa til Kompromisser; jeg vilde foretrække her — ligesom jeg foretrækker det, hvor det drejer sig om Kommissioner eller Udvalg, som skal vejlede eller raade Regeringen, ikke Rigsdagsudvalg —, at man fik at vide, om der var et Flertal og saa og saa mange Mindretal. Det var i og for sig mere oplysende, ganske ligesom den offentlige Votering i Højesteret er mere oplysende end den tidligere Fremgangsmaade. Jeg ved derfor ikke, om dette skulde give mig Anledning til at tale nærmere med Retsplejeudvalgets højtærede Formand om, hvorvidt det ikke var praktisk ogsaa til Oplysning for Rigsdagen, at man i givet Fald delte sig i et Flertal og flere Mindretal og ikke søgte at tale sig til Rette for at naa til Kompromisser, for det er i og for sig efter min Mening ikke saadan et raadgivende Udvalgs Opgave at naa til Kompromisser;